

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/105/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1715207980
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1715207980.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci navrhovateľa: V.. M. R., T.. XX.X.XXXX, W.. T. XX, C., zastúpeného JUDr. Máriou Bustinovou, advokátkou, L. Štúra 330/5, Trenčianske Teplice, proti osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti: Y.na R., T.. X.X.XXXX, I. XX, Š., zastúpenej JUDr. Silviou Jakubcovou, advokátkou, Štúrova 34, Modra, o zníženie výživného, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č. k. 7C/110/2015-201, zo dňa 12.6.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti má právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že uznesením č. k. 7C/110/2015-176, zo dňa 24.2.2017, súd prvej inštancie zastavil konanie z dôvodu, že navrhovateľ vzal návrh v celom rozsahu späť; o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Proti výroku o náhrade trov konania podala odvolanie osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/234/2017-197, zo dňa 31.1.2018, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v predmetnom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s § 55 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“) a nevyhodnotil, či je s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé priznať nárok na náhradu trov konania. Na podklade rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný, súd prvej inštancie preskúmal možnosť priznania náhrady trov konania podľa § 55 C.m.p. Súd prvej inštancie prihliadol predovšetkým k majetkovým pomerom účastníkov konania. Navrhovateľ bol zamestnancom Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky s nadpriemernou mesačnou mzdou vo výške cca 1.670 eur brutto (priemerná mesačná mzda v 1. štvrtroku 2018 bola vo výške 955 eur), pričom v návrhu na začatie konania ani v priebehu konania neuviedol navrhovateľ iné výraznejšie výdavky okrem vyživovacej povinnosti. Osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti bola študentkou vysokej školy vo Veľkej Británii, s vysokými výdavkami na život a na splatenie pôžičky na štúdium, pričom bola odkázaná na podporu zo strany rodiny a o priznanie náhrady trov konania požiadala vo vyjadrení zo dňa 11.1.2016. Nepriznanie náhrady trov konania osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti považoval súd prvej inštancie za výrazne nespravodlivé, vzhľadom na diametrálne odlišné majetkové pomery účastníkov konania a na skutočnosť, že konanie skončilo po späťvzatí návrhu na začatie konania zo strany navrhovateľa. Predmetné rozhodnutie bolo podľa súdu prvej inštancie v súlade so zisteniami odvolacieho súdu a v súlade s § 55 C.m.p.

3. Uznesením č. k. 7C/110/2015-229, zo dňa 7.5.2019, súd prvej inštancie uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti náhradu trov konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 658,36 eura, k rukám právneho zástupcu osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 7C/110/2015-201, zo dňa 12.6.2018, podal odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie považoval za nesprávne a nespravodlivé z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. V odôvodnení odvolania uviedol, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní po zrušení uznesenia č. k. 7C/110/2015-176, zo dňa 24.2.2017, v napadnutej časti, nedostatočne vysporiadal so závermi odvolacieho súdu. Odvolací súd totiž vo svojom uznesení č. k. 3Co/234/2017-197, zo dňa 31.1.2018, nekonštatoval, že osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti má mať právo na náhradu trov konania, ale uviedol, že súd prvej inštancie svoje prvé rozhodnutie o trovách konania, ktorým žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania, nedostatočne odôvodnil. Súd prvej inštancie odôvodnil nové rozhodnutie o náhrade trov konania strohým konštatovaním, podľa ktorého by nepriznanie náhrady trov konania osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti bolo výrazne nespravodlivé, vzhľadom na diametrálne odlišné majetkové pomery účastníkov konania a na skutočnosť, že konanie skončilo po späťvzatí návrhu na začatie konania zo strany navrhovateľa a toto rozhodnutie bolo v súlade so zisteniami odvolacieho súdu a v súlade s § 55 C.m.p. S poukazom na § 234 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) a § 220 ods. 2 C.s.p. navrhovateľ uviedol, že rozhodnutie súdu musí obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Podľa navrhovateľa bolo nepochybné, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nezodpovedalo požiadavkám podľa § 220 ods. 2 C.s.p. ani Ústavou Slovenskej republiky garantovanému právu účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s nárokmi uplatňovanými na súde. Porušením tejto povinnosti bolo navrhovateľovi odoprené právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia súdu a možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci využitia prípadných opravných prostriedkov. Odôvodnenie rozhodnutia má umožniť účastníkovi konania posúdiť, ako v ich veci súd aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri rozhodovaní vo veci samej. Nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia malo za následok odopretie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a zasiahlo do jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu.

6. Ďalej poukázal na záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého navrhovateľ v návrhu na začatie konania ani v priebehu konania neuviedol iné výraznejšie výdavky okrem vyživovacej povinnosti. Podľa navrhovateľa sa súd prvej inštancie bezdôvodne nevysporiadal s jeho podaním zo dňa 25.10.2016, spolu s ktorým predložil súdu prvej inštancie potvrdenia o splátkach hypotéky, doklady o cestovnom do zamestnania, prehľad mesačných zálohových platieb za bývanie, a pod. Tieto listiny preukazovali iné výraznejšie výdavky navrhovateľa okrem vyživovacej povinnosti. Tiež pripomenul, že riadne dokazovanie sa nevykonalo, keďže jednotlivé pojednávania boli odročené bez prejednávania veci z dôvodov na strane osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti. Navrhovateľ poukázal aj na postoj osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti k veci, ktorá sa nezúčastnila ani na jednom pojednávaní a rovnako na prístup jej právnej zástupkyne, ktorá spôsobovala odročenie pojednávania tým, že nepredkladala listiny a vyjadrenia v potrebnom počte vyhotovení. Aj z tohto dôvodu bol navrhovateľ presvedčený, že zaviazat ho náhradou trov konania nebolo s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Záverom uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava tvrdení obsiahnutých v jeho vyjadrení zo dňa 28.6.2017. Priznanie náhrady trov konania osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti vo výške 100 % bolo podľa navrhovateľa nielen v rozpore s § 52 a § 55 C.m.p., teda bolo nespravodlivé a nesprávne, ale vzhľadom na neodôvodnenie tohto rozhodnutia bolo tiež nepreskúmateľné.

7. Osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti sa k podanému odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila.

8. Odvolací súd prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., pričom bol viazaný rozsahom odvolania (§ 65 C.m.p.), nebol viazaný odvolacími dôvodmi (§ 66 C.m.p.) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne.

9. Pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania v právnych veciach, ktoré sa spravujú ustanoveniami C.m.p., sa vychádza z východiskového princípu vyjadreného v § 52 C.m.p., v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Uvedený princíp je odôvodnený povahou konaní, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia C.m.p., keďže v týchto zväčša prevláda prítomnosť verejného záujmu na konaní, v dôsledku ktorého nemožno v plnej miere aplikovať základné funkcie inštitútu náhrady trov konania, ktorými sú preventívna funkcia a sankčná funkcia. V súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania však zákon zakotvil aj výnimky z aplikácie generálnej klauzuly vyjadrenej v § 52 C.m.p., a to konkrétne v prípade konaní taxatívne vymenovaných v § 53 C.m.p. (t. j. vo veciach určenia rodičovstva a vo veciach notárskych úschov), a tiež v prípade zakotvenia moderačného práva súdu pri náhrade trov konania vyjadreného v § 55 C.m.p., ktorými sa má zabezpečiť, aby konajúci súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadol tiež na princíp všeobecnej spravodlivosti, na ktorom spočívajú predpisy upravujúce konanie pred civilným súdom.

10. Predmetom prejednávanej veci bol návrh navrhovateľa na zníženie výživného voči osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktorou bola plnoletá dcéra navrhovateľa. Vzhľadom na to, že zo strany osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti došlo k uplatneniu si nároku na náhradu trov konania podľa § 55 C.m.p., súd prvej inštancie viazaný zákonom a právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/234/2017-197, zo dňa 31.1.2018, bol povinný z úradnej moci vyhodnotiť, či vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci boli v konaní splnené podmienky pre aplikáciu moderačného práva súdu v zmysle § 55 C.m.p. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplývalo, že súd prvej inštancie považoval predpoklady pre priznanie náhrady trov konania v zmysle § 55 C.m.p. za splnené, keď konštatoval, že prihliadol na majetkové pomery účastníkov konania, pričom podľa súdu prvej inštancie z predložených listinných dokumentov vyplývalo, že navrhovateľ mal nadpriemernú mzdu vo výške cca 1.670 eur brutto mesačne, pričom iné významnejšie výdavky navrhovateľa v konaní podľa súdu prvej inštancie neboli zistené. Osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti bola študentkou vysokej školy vo Veľkej Británii, s vysokými výdavkami na život a splatenie pôžičky na štúdium, pričom bola odkázaná na podporu svojej rodiny. Okrem odlišných majetkových pomerov účastníkov konania prihliadol súd prvej inštancie aj na to, že konanie skončilo po späťvzati návrhu na začatie konania zo strany navrhovateľa a na základe uvedeného dospel k záveru, podľa ktorého by za daných okolností nebolo spravodlivé, ak by osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľ v podanom odvolaní namietal najmä nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia a nesprávne alebo neúplné zistenie skutočného stavu zo strany súdu prvej inštancie, ktorý sa podľa navrhovateľa nedostatočne vysporiadal s predloženými listinnými dôkazmi, ktorými navrhovateľ preukazoval svoje majetkové pomery, a ktoré mali deklarovať jeho iné výraznejšie výdavky okrem vyživovacej povinnosti. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a ostatného obsahu spisového materiálu však aj odvolací súd dospel k záveru, že v konaní boli splnené podmienky pre priznanie náhrady trov konania osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti podľa § 55 C.m.p. tak, ako to deklaroval súd prvej inštancie v napadnutom uznesení a tento záver neboli spôsobilé zmeniť ani argumenty navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní.

11. Pri hodnotení naplnenia predpokladov pre aplikáciu výnimky z generálnej klauzuly zakotvenej v § 52 C.m.p. bolo potrebné vychádzať najmä z osobných, majetkových či iných relevantných pomerov účastníkov konania, a tiež z okolností prejednávanej veci, v rámci čoho bolo možné zohľadniť najmä skutočnosť, ktorý z účastníkov konania spôsobil, že konanie muselo prebehnúť a dôvody jeho právoplatného skončenia. Pokiaľ išlo o osobné či majetkové pomery účastníkov konania, z listinných dokumentov založených do súdneho spisu vyplývalo, že navrhovateľ bol zamestnancom Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky s mesačným príjmom významne prevyšujúcim priemernú mesačnú nominálnu mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v rozhodnom období, ako to uvádzal aj súd prvej inštancie v napadnutom uznesení. V komparácii s navrhovateľom bola osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti študentkou denného štúdia na vysokej škole vo Veľkej Británii, bez preukázateľného pravidelného príjmu, odkázaná na materiálnu podporu svojej rodiny. Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní odkazoval na svoje podanie zo dňa 25.10.2016, v ktorom preukazoval svoje výdavky (napr. splátky hypotéky, cestovné náklady súvisiace s dopravou do zamestnania, platby výživného, mesačné zálohové platby za bývanie a energie, a pod.), a ktorým

sa podľa navrhovateľa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal, k tomu odvolací súd uvádza, že pri hodnotení splnenia predpokladov pre aplikáciu § 55 C.m.p. nebola existencia výdavkov na strane navrhovateľa zo strany súdu prvej inštancie, ako ani zo strany odvolacieho súdu, spochybnená; rovnako však nebolo možné spochybniť a bolo potrebné vziať do úvahy aj existenciu podstatných výdavkov na strane osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti (napr. náklady na bývanie, cestovné výdavky, školné, a pod.), ktorých existencia a výška boli tiež v priebehu konania pred súdom prvej inštancie zo strany osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti rozsiahlym spôsobom preukazovaná. Prihliadajúc na to, že bežné a prípadne aj významnejšie, nepravidelne vyskytujúce sa výdavky boli nepochybne prítomné na strane oboch účastníkov konania, pričom existencia výdavkov účastníkov konania nemohla byť výlučným hodnotiacim kritériom pre rozhodovanie o náhrade trov konania podľa § 55 C.m.p., v konaní nebolo nevyhnutné a vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania ani žiaduce, aby sa v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania vykonávalo ďalšie rozsiahle dokazovanie za účelom preukazovania výšky jednotlivých výdavkov účastníkov konania, a preto odvolací súd nepovažoval námietku navrhovateľa o nedostatočnom zistení skutočného stavu za skutočnosť odôvodňujúcu potrebu zrušenia napadnutého uznesenia tak, ako to v podanom odvolaní žiadal navrhovateľ.

12. Keďže úmyslom zákonodarcu vyjadreným v § 55 C.m.p. bolo zabezpečiť spravodlivé rozhodnutie o náhrade trov konania, k tomu mohlo v prejedávanej veci nepochybne dôjsť iba v prípade posúdenia aj ďalších okolností súvisiacich s konaním ako takým. V tomto smere bolo potrebné poukázať na to, že konanie bolo iniciované doručením návrhu na začatie konania súdu prvej inštancie dňa 5.10.2015 z dôvodu, že navrhovateľ žiadal v dôsledku zmeny svojich majetkových pomerov znížiť výživné na svoju plnoletú dcéru, ktoré bolo naposledy určené rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 9P/4/2013-190, zo dňa 26.3.2014, vo výške 500 eur mesačne, tzn. konanie na zníženie výživného bolo zo strany navrhovateľa iniciované len niekoľko mesiacov po poslednom určení výšky výživného súdnym rozhodnutím. Podaním, doručeným súdu prvej inštancie dňa 7.2.2017, vzal navrhovateľ návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, a to bez uvedenia dôvodu pre takýto procesný postup navrhovateľa. Tento nebol špecifikovaný ani v doplnení späťvzatia návrhu na začatie konania, doručenom súdu prvej inštancie dňa 20.2.2017. Na základe späťvzatia návrhu na začatie konania súd prvej inštancie uznesením č. k. 7C/110/2015-176, zo dňa 24.2.2017, konanie zastavil; keďže dôvod pre späťvzatie návrhu na začatie konania nebol zo strany navrhovateľa špecifikovaný a ani z ostatného obsahu súdneho spisu či priebehu konania nebolo možné tento dôvod nepochybne ustáliť, bolo potrebné dospieť k záveru, že z procesného hľadiska zaviniel zastavenie konania navrhovateľ.

13. Prihliadajúc na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo aj v odvolacom konaní potrebné dospieť k záveru, že v konaní o zníženie výživného na plnoletú dcéru navrhovateľa bolo spravodlivé priznať náhradu trov konania osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti ako účastníčke konania, ktorej nebolo možné pripísať žiadnu zodpovednosť za iniciovanie či nedôvodné predlžovanie konania, a ktorá po procesnej strane nezavinila ani jeho zastavenie. Keďže z predložených listinných dôkazov navyše nepochybne vyplývalo, že osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti mala menej priaznivé majetkové pomery ako navrhovateľ, ktorému svedčila zákonná vyživovacia povinnosť rodiča voči plnoletej dcére, a ktorý sa podaným návrhom domáhal zníženia výšky súdom určeného výživného, v prejedávanej veci bolo možné konštatovať, že súd prvej inštancie aplikoval moderačné právo súdu v súlade so zákonným znením a účelom sledovaným § 55 C.m.p., a preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, podľa ktorej došlo v konaní k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

14. Vyššie uvedený záver nebolo spôsobilé zmeniť ani tvrdenie navrhovateľa, podľa ktorého napadnuté uznesenie nebolo spravodlivé aj z dôvodu postoja osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktorá sa nezúčastnila ani na jednom pojednávaní. K tomu odvolací súd uvádza, že účasť na súdnom pojednávaní je predovšetkým právom účastníka konania, nie jeho povinnosťou, pokiaľ súd za konkrétnych okolností nepovažuje jeho prítomnosť na pojednávaní za potrebnú. V prejedávanej veci bola oprávnená z vyživovacej povinnosti študentkou denného štúdia vysokej školy vo Veľkej Británii a v konaní bola zastúpená advokátkou, ktorá vyvíjala procesnú aktivitu v konaní a riadne sa zúčastňovala na nariadených pojednávaniach súdu prvej inštancie, a preto súd nepovažoval osobnú prítomnosť osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti na pojednávaní pre prejednanie a rozhodnutie veci samej, za nevyhnutnú. Pokiaľ navrhovateľ ďalej tvrdil, že priznanie náhrady trov konania osobe oprávnenej z vyživovacej povinnosti podľa § 55 C.m.p. nebolo spravodlivé tiež z dôvodu prístupu jej zástupkyne, ktorá spôsobovala odročenie pojednávania tým, že nepredkladala listiny a vyjadrenia v potrebnom počte vyhotovení, k tomu bolo potrebné uviesť, že ani toto tvrdenie nemenilo nič na zistení, že osobné a

majetkové pomery osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti, a tiež okolnosti prejednávanej veci tak, ako boli špecifikované v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia, dostatočne odôvodňovali aplikáciu moderačného práva súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania. K tomu navyše odvolací súd uvádza, že zo zvukových záznamov z pojednávania v predmetnej veci (zo dňa 4.5.2016 a dňa 22.6.2016) vyplývalo, že dôvodom odročenia pojednávania nebola výlučne skutočnosť, že zo strany zástupkyne osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti neboli predložené listiny v potrebnom počte rovnopisov tak, ako to tvrdil navrhovateľ. Z obsahu jednotlivých pojednávania nepochybne vyplývalo, že k odročeniu pojednávania došlo najmä z dôvodu potreby doplnenia, resp. spresnenia a sprehľadnenia vyjadrení a listinných dôkazov zo strany oboch účastníkov konania, aby tak bol súdu prvej inštancie predložený zrozumiteľný prehľad nákladov a príjmov oboch účastníkov konania, a aby bolo možné nepochybne vymedziť rozsah preskúmvacej činnosti súdu a zodpovedať sporné otázky v konaní. Preto v konaní neboli splnené ani podmienky pre aplikáciu zásady zavinenia vyjadrenú v § 54 C.m.p., ktorá predpokladá zmarenie konkrétneho procesného úkonu (napr. pojednávania) práve a len v príčinnej súvislosti so zavineným konaním účastníka, jeho zástupcu alebo tretej osoby, ktorá mala v konaní určitú povinnosť. Ak mal navrhovateľ výhrady voči postupu zástupkyne osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktorým mala byť dotknutá rýchlosť či efektívnosť konania, tieto mal právo uplatniť tiež v súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie o výške priznanej náhrady trov konania, v rámci ktorého prichádzalo do úvahy aj posudzovanie dôvodnosti a účelnosti jednotlivých úkonov právnej služby; k tomu však zo strany navrhovateľa tiež nedošlo, a preto odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania navrhovateľa, uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o výške priznanej náhrady trov konania, osobitne nepreskúmaval a vyššie uvedenú námietku navrhovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu nepovažoval za dôvodnú.

15. Ďalším odvolacím dôvodom uplatneným navrhovateľom bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to konkrétne z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. K tejto námietke navrhovateľa odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktoré bolo potrebné hodnotiť v nadväznosti na predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie č. k. 7C/110/2015-176, zo dňa 24.2.2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/234/2017-197, zo dňa 31.1.2018, a s prihliadnutím na skutočnosť, že nešlo o rozhodnutie vo veci samej, ale o procesné rozhodnutie, súd prvej inštancie vysvetlil, ako posúdil podstatné skutočnosti a argumenty strán a nimi uplatnené procesné návrhy v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania, z ktorých skutočností a dôkazov v napadnutom uznesení vychádzal, akú právnu normu na zistený stav aplikoval a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje závery stručne a zrozumiteľne v odôvodnení napadnutého uznesenia odôvodnil, a preto uznesenie súdu prvej inštancie, ako rozhodnutie procesného charakteru vydané po právoplatnom skončení konania vo veci samej, spĺňalo náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia tak, ako vyplývajú z § 234 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 C.s.p. Záverom odvolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorým súd objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia a vysporiadal sa s dôvodnosťou relevantných argumentov strán sporu, stačil na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže účastníci konania si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).